

МАРИНА ТА СЕРГІЙ
ДЯЧЕНКИ

Світи Марини та Сергія Дяченків

Роман

Харків
«Фоліо»
2018

ОЛЕНА Й
АСПІРІН

ЧАСТИНА ПЕРША

НЕДІЛЯ

Хруснула скалка під каблуком.

У всьому районі не горіли ліхтарі. При мерехтінні зірок Аспірин простував від гаража додому.

Можна було піти довшим і відносно безпечним шляхом упродовж вулиці, але Аспірин — не дівчисько і не боявся нічних розбійників. У підворіттях смерділо, але він і до цього ставився по-філософськи. Ще кілька хвилин — і за ним зачиняться металеві двері під'їзду. Консьерж Вася знає, що по неділях Аспірин повертається не о третій і не о четвертій, а всього лише о пів на другу, і, може, вийде зустрічати...

Він увімкнув олівець-ліхтарик, завернув у підворіття і майже одразу спинився, побачивши її.

Спочатку йому здалося, що дівчинка намальована на стіні — такою нерухомою і пласкою вона здавалася на тлі червоно-синьо-чорних графіті. Але ось промінь світла торкнувся її обличчя, вона замружилася, затулилася долонею і міцніше притиснула до себе плюшеву іграшку — мабуть, ведмедя.

— Ти що тут робиш? — вирвалося в Аспірина.

Він посвітив ліхтариком довкола: у тунельному підворітті нікого більше не було. Тоді він знову навів промінь світла на дівчинку — не на лице, а на руки, що міцно стискали невідоме звірятко.

— Ти що тут робиш? — повторив він уже суворо.

Дівчинка мовчала.

На вигляд їй було років десять. Не сказав би, що це бродяжка чи жебрачка, ані навіть нещасна дитина, яку забули на вулиці п'яні батьки. Здавалося, вона навіть не злякалась. У рухові, яким вона обіймала іграшку, було більше сором'язливості, ніж страху.

— Що, посварилася з батьками? — припустив Аспірин й одразу відчув себе ідіотом.

Дівчинка мовчала.

— То так і будеш тут стояти? — Аспірин сердився дедалі дужче. — Зараз прийде злий дядько і насилить тебе на ніжик... Де твої «шнурки»?

Дівчинка, здалося, здивувалась. Чи то перспективою зустрічі зі «злим дядьком», чи раптовим інтересом Аспірина до її взуття.

— Ну, ходімо, — сказав роздратований Аспірин, уже готовий відважити дівчеську ляпаса. — Ходімо, здам тебе в міліцію, нехай вони шукають твоїх предків. Кретини, пильнувати треба краще за дітьми...

Аспірин боявся, що дівчинка заплаче і тоді дурнувата ситуація переросте в критичну. Насправді він хотів передати свою знахідку консьержу Васі: той був доброю людиною, роздавав у хороші руки прибудних кошенят і щенят, а минулої зими влаштував навіть якогось безпритульного.

Дівчинка дивилася ясным, уважним, цілком дорослим поглядом.

— Злякався? — запитала вона нарешті.

— Я?!

Він одразу збагнув, що дівчинка має рацію. Він і справді злякався — чи то відповідальності, яка незбагненим чином звалилася на нього в цьому підворітті, чи ще чогось іншого. Тіні дівчинки поверх потворних графіті?

— А чого ти тут стоїш геть сама? — запитав він уже м'якше.

— Я не сама. Я з Мишком, — вона відтулила нарешті від грудей і показала Аспірину світло-коричневого ведмедика з пластмасовими очима.

— З Мишком — інша річ, — стомлено пробурмотів Аспірин. — Де ти живеш?

Дівчинка непевно знизала плечима.

— Не можна дітям уночі стояти в підворітті, — Аспірин сам собі здавався старим тупорилим занудою. — Тут небезпечно.

— Так, — погодилася дівчинка. — Він мене шукає. Він прийшов за мною.

— Хто?

Дівчинка не відповіла.

Аспірин прокрутив у голові ймовірні ситуації. Батьки посварилися, можливо, розлучені. Або мати алкоголічка, а дитину відсудили татові. Малоймовірно, але всяке буває. Одне слово, тато за нею прийшов, а вона з ним чомусь іти не хоче. Халепа на всю котушку. Ранньопідліткові проблеми.

— Так, — сказав він рішуче. — Або ти йдеш зі мною, або... стій собі. То як?

Дівчинка мовчки дивилася на нього круглими, як із плаката, блакитними очиськами.

— Я пішов, — сказав Аспірин із полегшенням. — Мені тільки сімейних сцен бракувало.

Він спрямував промінь світла на щербатий асфальт під ногами і попрямував до виходу з підворіття. Попереду, в прорізі арки, мерехтіли зірки. «Як добре, що в мене немає дітей, — думав Аспірин, виходячи під чисте літнє небо. — Як добре, що я не одружився тоді з Люською, — думав він, завертаючи в наступне підворіття. — Як добре, що...»

Думка обірвалася. На дитячому майданчику — де ж іще? — під зів'ялою від ядухи липою гніздилися обкурені малолітки.

А може, й не обкурені. Може, повнолітні. У темряві не збагнеш. Не полічиш вогники цигарок, не спитаєш документи.

— Ей, ти! Йди сюди!

Аспірин порснув у компанію променем з ліхтаря. Шестеро. Одна дівка. І що найнеприємніше — бультер'єр.

— Не сліпи, падло!

Гарчання.

Аспірін погасив ліхтарик і тихенько відступив до виходу. Може, самі відсохнуть і самі відваляться?

Та де там...

— Йди сюди, кажуть тобі! Краще буде!

— Що треба, хлопці? — запитав Аспірін по-діловому. — Я — ді-джей Аспірін...

Іржання. Ці дітлахи або не вірили йому, або не слухали радіо.

— Аспірін-піндорин, прикурити не знайдеться? — лунко запитала дівка.

Він відступав, не зводячи ока із собаки. Один його приятель колись мав такого. Відгриз середній палець на лівій руці — власному хазяїну...

— Притримай пса, — запропонував він холодно.

Іржання. Дівка заливалася найдужче. Яке неприємне поєднання, подумав Аспірін, — дівка і собака...

— Абель, фас! Відірви йому яйця!

Аспірін повернувся й побіг. Палицю зараз, палицю, краще залізну, краще заточену... Ніколи підібрати цеглину... темно... а балончик, що цілий рік провалявся в торбі, сьогодні лишився в багажнику — лежить у гаражі, відпочиває...

Тьмяно спалахнув ліхтар при вході в підворіття. Цього світла саме вистачило Аспіріну, щоб не налетіти в темноті на сміттевий бак. Він в останню мить ухилився, оглянувся й побачив у світлі ліхтаря, як бультер'єр, схожий на фаршировану бліду панчоуху, мчить подвір'ям, а слідом біжить восьминога компанія, чотири роти репетують, а вісім рук місять повітря...

Тільки тепер Аспірін згадав про дівчинку, яка й досі, мабуть, стоїть у цьому підворітті й притискає до грудей ведмедика.

Він підхопив із землі уламок цеглини, жбурнув у пса і майже поцілів. Тварюка вповільнила біг, але ненадовго.

